

עדי מדינה ישרוני
במצפון נקי

היה בחור בשם דודי מלכה מגיבעת-אולגה שסיפר לחיים שושן על השמועות שמתה לכות בסגנון כמו: „שרק חיים שושן לא ייצא עד-מדינה“.

בביקור בכלא רמלה, כשהייתי עם שמוליק ועם אחתו של חיים, אמר לי חיים: „לא מספיק שאני יושב כחשוד ברצח, צריך לבוא ולספר עלי דברים כאלה ולעבוד עלי שהם הוויו את הגויות של מישל ושולי כדי להטעות אותי, מה פחד שאצא עד-מדינה, שלא יהיה לי על מה לצאת?“

באותו שלב החליט חיים שושן להיות עד-מדינה. הוא הציע זאת למישטרה ומסר את שמם של מנדו ושמעיה שרצחו את מישל. לא קיבלו אותו בתור עד-מדינה כי אי-אפשר לקבל מעמד של עד-מדינה כשי-לוחצים על ההדק.

כמה ימים לפני המעצר האחרון בא אלי שמעיה הביתה ואמר לי שהוא חושש שמנדו ייצא עד-מדינה וצריך לחסל אותו מייד.

התנגדתי בכל תוקף ואמרתי לו שכבר שמונה חודשים הוא מדבר על הזנת גויות והצלמת ראיות. אמרתי לו: „לך ותעשה את זה ותחסוך את הרציחות שאתה מתכנן, עזוב את חיים ואת מנדו“. הוא עזב את המקום בכעס, כי ידע שאין לו שום ברירה אחת. כי אם היה פוגע במישל והמחברים שלי כאן — הייתי מחסל אותו. כתוצאה מהתנגדות שלי לרציחות נוספות, ביחד של חברים שלי, הוא חבין שיהיה חייב לחסל אותי ואחר-כך תהיה דרכו פנויה.

12 יום לפני המעצר הנוכחי על הרצח, 30 במאס 1982, בא אלי שמעיה בשעה 3 בלילה ותיקת לי על החלון בחדר-השינה. הוא קרא לי בלחש. בדרך-כלל, כשהיה בא לקרוא לי, לא הייתי עונה לו. הוא היה מטומם ומבלבל את הראש.

הוא עמד ליד החלון ותיקת, וכשראה שאני לא עונה, הסתלק.

למחרת פגשתי אותו אחר-הצהריים. הוא אמר שהיה אצלי, כשאמרתי שמעיה שמתה. הוא סיפר שבא בלילה לקחת אותי ליפו לאיזה בחור שהביא קילו הררי אין ורצה ששיניו נשדוד אותו. כשהוא סיפר לי את זה, הבנתי שהוא רוצה את הנשמה שלי. מאותו יום התחלתי להיזהר ממנו. אם הייתי בטוח או במאה אחוז, הייתי נוהג בהתאם ודופק בו.

אדם שפל,

בוגד ומועל

כי התיכוננים וכל המחשבות שלי נקטעו כתוצאה מהעובדה שנעצרנו. האשימו את כולנו ברצח ובייבוא סמים. ביום הראשון, בבית המעצר בנפה הצפון-גית, הכניסו אלי את מנדו לחדר. ראיתי שהוא לבוש יפה. לא מקומט כשאר האסירים. הוא היה מגולח ונראה רגוע. הוא לא דיבר איתי בנוכחות התוקר, הוא רק אישר שאני הוא ישראל ישרוני. אחרי יומיים אמר לי עורך-הדין שלא נותנים לו להיפגש עם מנדו ואז הבנתי מייד (המשך בעמוד 72)

כאשר גודע להם מאחיו, מרדכי ששמע מהתורכים שמישל נרצח, פנו למישטרה. רותי, אחותו של מישל, באה אלי הביתה ואמרה לי שמישל נרצח והיא יודעת שאין לי יד ברצח. היא אמרה שאחד שושן מחיפה ושמעיה רצחו אותו. מאז ידעתי שהמישטרה בתמונה.

אחרי שהתורכים נסעו, חזרנו שמעיה ושמוליק ואני אלי הביתה. שמעיה ושמוליק ליק פחדו שניעצר. הם גם דאגו מיהודה בראי, פועל שהיה מוכר בשבילי סמים. הם פחדו שידבר ותיכוננו לרצוח גם אותו. מנדו ואני התנגדנו. הצעתי שבנריח את יהודה לאנגליה, היתה לו שם חברה. שמעיה ושמוליק השטן החליטו או לרצוחו כל אדם שהיה לו קשר אפילו הכי קטן בפרשה. מכיוון שאו התנגדנו, קלימון ואני, בכל תוקף, ועוד כמה אנשים שהיו התנגדו, הבין שמעיה שאם הוא יוריד עוד מישל מהחברים שלי, הוא יירצח בעצמו. בינתיים הוא דחה את הרעיון.

„היה חייב

לחסל אותי“

בתקופה שחיים שושן היה עצור בחיפה, הציעה לי שמוליק, ביחד עם שמעיה, להגיע לבית-המעצר בנמל-חיפה כדי לחלץ את חיים משם. היא אמרה לשמעיה ולי בפירוש שצריך להיכנס ל־תחנת-המישטרה בנמל ולהרוג את היומנאי של המישטרה וגם את חיים שושן, שממנו פחדה שישמש כעדי-מדינה בפרשת רצח שולי.

לא הסכמתי בשום אופן. אז כבר הבנתי

עדי מדינה קלימון
לא בנוי לשום פשע

כי יש לי עסק עם מטורפים שהסמים שיגעו אותם ושיבשו להם את המחשבה. פיתאום השתנה הכל ובמקום לרצוח את חיים הוחלט לממן לו עורך-דין כדי שלא ישמש כעדי-מדינה נגדם. כדי להטעות את חיים שושן, סיפרו לו בנוכחותי, בכי-קור שיהיו בבית-המעצר ג'למי, שאנחנו נחלץ אותו מהכלא בהודמנות ראשונה. זה היה סתם שקר, עבדו עליו בעיניים. הם רצו רק להיפטר ממנו, ולחסל אותו.

להבריא אותו באוניה לתורכיה. ביום רביעי החלטתי לנסוע למישל ולהבריא אותו בעצמי. לא מצאתי את המקום, היה חושך, אפילת מצריים, ג'ונגל של עצים וסבך של צמחים. אמרתי לעצמי שאחכה עד שבת כמתוכנן, ואם אז לא ייצא להבריא אותו לחיפה, אציע לו שינסה לברוח בכוחות עצמו.

סלידה

איומה

ביום שישי בבוקר הגיעו אלי שמעיה, שמוליק, מנדו וחיים שושן מחיפה. שמעיה סיפר לי שהוא רצה את מישל. כל אחד סיפר לי קטעי דברים ושמוליק, שראתה אותי המום, אמרה לי שאין לי מה לדאוג ולהצטער, כי בסך הכל רצו גם את טובתי. אני קיבלתי הלם וישבתי

לשמעיה. שמעתי אותו אומר: „תבוא לפה מהר!“ כשהניח את השפופרת אמר: „תראו איך החרא הזה הזכיר את שולי בטלפון“. שמוליק התעצבנה יותר משמי עיה. היא שנאה את מישל בגלל בובי, הכלב.

כשמישל הגיע, התנפל עליו שמעיה ונתן לו מכות. אני הפרדתי ביניהם. אחרי דין ודברים לקח שמעיה את מישל והחביא אותו בדירה מסויימת. נשארתי עם שמוליק לבד והיא לחצה עלי שצריך לרצוח את מישל, כי הוא מסוכן ועלול לצאת עד-מדינה.

אני מצדי הבנתי שלא היה נגדו שום חומר, כי הבלדרית, חגית ולדמן, לא הכירה אותו. הסברתי לה זאת, ובכל זאת היא המשיכה לדבר איתי עוד שעה וניס-תה לשכנע אותי בכל מיני צורות שצריך לחסל את מישל. אני התנגדתי בכל תוקף. כי מישל היה חבר שלי. הוא היה גבר.

נאשמים אננ'ל ושושן

„אשתו“ של השטן וקורבנו

בפינת החדר. לא היה לי חשק לדבר עם אף אחד. הם הסתלקו כעבור חצי שעה. אחרי שהם חיסלו את מישל, לא היתה לי ברירה. עמדתי בין הפטיש והסדן. שמעיה היה חבר שלי וגם מישל היה חבר שלי. מנדו היה חבר שלי מילדות. עמדתי חסר-אונים ולא ידעתי מה לעשות. המשכתי לסחור בסמים יחד עם שמעיה וכל החבורה כשבתוך תוכי התפתחה סלידה איומה לאנשים האלה.

עבדנו יחד תקופה-תקופה, לפעמים הפסד קנו לחודש-חודשיים מהתורכים ושוב חזרנו לעבוד יחד. לא הייתי שלם עם עצמי אחרי הרצח ואפשר להגיד שהקשרים איתם היו מתוסרי-ברירה. כי אם הייתי צריך לנתק את הקשרים שלי איתם, הייתי נאלץ להרוג את שמעיה, את חיים שושן וגם את מנדו, שהיה חבר שלי. עמדתי בפני חוסר-ברירה והמשכתי את השותפות שלי איתם. יש גם הרבה דברים שאני לא יכול לספר והשתיקה יפה להם. כל המצב הזה נמשך 11 חודשים.

עשרה ימים אחרי הירצחו של מישל, כאשר נפרדנו מהתורכים — גילה אובק וג'לל שהוא בעלה היום — באו אלי התור-כים הביתה לתליגיבורים. שמעיה התברבר לפניהם שהוא רצה את מישל. הוא רצה שהם יעריכו אותו ויכבדו אותו כאשר יגיע לתורכיה. שמעיה לא ידע אז שג'לל אהב את מישל מאוד. באותה הודמנות הציע גם לג'לל לחסל את גילה, היום אשתו.

התורכים נסעו כשהם יודעים את כל הסיפור של קילו ההרואני והרצח של שולי ומישל.

מרדכי, אחיו של מישל נחמיאס, רח כמה חודשים לפני הרצח מהארץ. הוא היה מבוסס על-ידי המישטרה. בתורכיה פגש את ג'לל ואת גילה והת-ארח אצלם בבית. הוא גם ישן שם. הם אלה שסיפרו לו את כל הסיפור שמעיה סיפר להם על רצח אחיו מישל. כתוצאה מהפיטפוטרים של שמעיה, הגיע הסיפור גם למישטרה. הוא נהג להתברבר לפני כל הנרקומנים שהיו מריחים איתו בהוד-מניות, כמה הוא גבר וסיפר שרצח אנשים.

להורים של מישל היה קיוסק. לפעמים ביקרתי שם עם מישל. הם דאגו לו ושאלו אותי איפה הוא.

באותו לילה נשארתי ללון בבית אמו של שמעיה, יחד עם שמעיה ושמוליק. המיש-טרה עצרה את שלושתנו בשבת בבוקר, הסיבה שאמרו: „קשירת קשר לייבוא סמים“. שמוליק שוחררה ביום ראשון אחרי 48 שעות ואנחנו קיבלנו 15 יום. השתחררנו כשהגשנו ערר לבית-המישפט כעבור 9 ימים.

בימים שהייתי עצור נרצחה שולמית שלי.

שמוליק ומנדו סיפרו זאת לשמעיה ולי כאשר שוחררנו. זה היה ליד הבית שלי. הם סיפרו כי שולי נרצחה לפני כמה ימים, אחרי ששמוליק נתנה הוראות למג-דו ולחיים שושן מחיפה להוריד את שולי. למחרת, יום שלישי בלילה, נסענו ליר-קון לבקר את מישל במקום מתברוא. היינו שמעיה, אני ורובין („איש היערות“) שהר ביל אותנו למקום. שמוליק חיכתה בבית של רובין.

שמעיה נישק את מישל והם שוחחו. מישל אמר שהוא יודע שהוא אשם בבלגן הזה. הוא אמר שרצה אפילו להסגיר את עצמו אם יהיה צורך. שמעיה כאילו קיבל את הדברים של מישל. ישבנו שם עד יום רביעי בבוקר.

בדרך חזרה הסברתי לשמעיה שאם שולי כבר נרצחה, לא נשאר אף אחד שיכול להפלייל את מישל. שמעיה בכה לי בדרך עם דמעות של תנין ואמר לי: „אני בראש שלך“. והסכים איתי שלא צריך להוריד את מישל.

אני אומר היום שאם שמעיה היה גבר, היה רוצח את מישל לבד ולא משתף אני שים כמו מנדו. אני הסברתי לו שמנדו יכול להיות פועל למימכר סמים ותו לא. הסברתי לו שמנדו לא עברין ולא בנוי לשום פשע חוץ משליחויות של מכירת סמים. בכל זאת הוא לקח אותו לרצוח את מישל, וזאת טעות שלו. אחת מיני רבות. בדרך חזרה אספנו את שמוליק, שחיכתה בבית של רובין. שמעיה הסביר לה שהוא מסכים לדבריי שלא צריך לפגוע במישל. שמוליק קפצה עליו וצעקה בעצקת טי-רוף: „מה אתה שומע לו! יש לו לב של רחמן, הוא יכניס אותנו 15 שנים לבית סוהר“. הורדתי את הזוג אננ'ל ליד בית אמו של שמעיה.

היה מתוכנן שנבוא לבקר את מישל בשבת, כדי להסיע אותו לחיפה ומשם